

Sygn. akt: II W 942/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 maja 2018 roku

Sąd Rejonowy w Legionowie II Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Monika Zmysłowska – Sołowiej

Protokolant: Magdalena Buczyńska

Przy udziale oskarżyciela: -----

po rozpoznaniu na rozprawach w dniu 19.04.2018 r. oraz 24.05.2018r.

sprawy z oskarżenia Komendy Powiatowej Policji w Legionowie

przeciwko **P. T.**

s/c R. i I. z d. O. , urodz. (...) w W.

obwinionemu o to, że: w dniu 22 września 2017 roku około godz. 14.05 w L. przy ul. (...) kierując pojazdem marki A. (...) o tab. rej. (...) stworzył zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym w taki sposób , że podczas wykonywania manewru cofania spod posesji przy ul. (...), chcąc włączyć się do ruchu , nie ustąpił pierwszeństwa przejazdu pojazdowi marki O. (...) o tab. rej. (...) w wyniku czego pojazd marki O. (...) uległ uszkodzeniu na szkodę R. S.,

tj. o czyn z art. 86§1 kw

orzeka:

I. Obwinionego P. T. uznać winnym popełnienia zarzucanego mu czynu i za to na podstawie art. 86§1 kw wymierzyć mu karę grzywny w kwocie 300 (trzysta) złotych;

II. Zasądzić od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 130 (sto trzydzieści) złotych tytułem kosztów postępowania w tym kwotę 30 (trzydzieści) złotych tytułem opłaty.

Sygn. akt II W 942/17

Uzasadnienie wyroku Sądu Rejonowego w Legionowie II Wydział Karny z dnia 24 maja 2018 r.

Sąd, na podstawie całokształtu materiału dowodowego ujawnionego podczas rozprawy, ustalił następujący stan faktyczny:

Obwiniony P. T. w dniu 22 września 2017 roku około godziny 14.05 wykonywał manewr cofania wyjeżdżając tyłem z posesji przy ul. (...) w L. pojazdem marki A. (...) o nr rej. (...). Oskarżony nie zachował wymaganej ostrożności przy wykonywaniu manewru cofania i włączania się do ruchu na ulicy (...), stworzył zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym w taki sposób że podczas wykonywania w/w manewru, nie ustąpił pierwszeństwa przejazdu prawidłowo jadącej S. R. (1) pojazdem marki O. (...) o nr rej. (...), w wyniku czego doszło do kolizji podczas której pojazd marki O. (...) uległ uszkodzeniu na szkodę S. R. (1).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o następujące dowody:

- zeznania pokrzywdzonej S. R. (1) (k.35-36)-
- zeznania S. G. (1) (k. 36)
- zeznania M. G. (k. 64-65)
- zeznania Świadka R. T. (k. 64-65)
- wyjaśnienia obwinionego (k. 8-9, 34-35)
- notatka urzędowa (k.1-2)
- protokoły z oględzin rzeczy (k.6, 7,)
- szkic miejsca wypadku drogowego (k.3)
- sprzeciw (k. 22-23)
- pismo (k. 46-47, 49, 52)
- dokumentacja fotograficzna pojazdu obwinionego (k. 50-51, 53-57, 59-60)
- dokumentacja fotograficzna pojazdu pokrzywdzonej (płyta CD)– (k.62)

Obwiniony ma 24 lata, jest kawalerem, pracuje w piekarni w W. jako piekarz, osiąga dochód miesięczny 1500 zł netto, nie ma nikogo na utrzymaniu, posiada samochód osobowy marki a. (...) z 2007 roku (oświadczenie k. 33)

P. T. został obwiniony o wykroczenie z art. 86§1k.w.

Obwiniony w toku postępowania przygotowawczego oraz przed Sądem nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu, odmówił złożenia wyjaśnień (k.8-9). Podczas rozprawy również nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i złożył wyjaśnienia (k. 33-34). Stwierdził że w dniu 22 września 2017 roku kierował pojazdem marki A. w L. przy ul. (...). Podczas zderzenia był już w ruchu bo wycofywał z posesji, był na pasie ruchu wszystkimi kołami i po wrzuceniu pierwszego biegu jechał do przodu w kierunku ul. (...) w L.. Obwiniony wyjaśnił, że doszło do kolizji kiedy jechał do przodu a samochód marki O. (...) uderzył w środek tyłu samochodu marki A. w hak oraz zderzak tylni. Wskazał, że w jego samochodzie pocięta została również podłoga. Szkada nie została zgłoszona do ubezpieczyciela. Obwiniony twierdził że poszkodowana musiała jechać szybciej niż 20 km/h ponieważ droga jej hamowania wynosiła 11-12 m. Podał, że po kolizji samochód marki O. (...) miał uszkodzony prawy przedni róg – lampę, błotnik i zderzak. Sąd dał wiarę wyjaśnieniom obwinionego jedynie w części w której przyznał, że kierował w dniu zdarzenia pojazdem marki A. w L. przy ul. (...) i wycofywał w posesji. Ta część wyjaśnień znajduje potwierdzenie w zeznaniach S. R. (1) (k.35-36), M. G. (k. 64-65) oraz S. G. (2) (k.36) i nie budzi wątpliwości. Nie zasługuje na wiarę ta część wyjaśnień obwinionego, w której podał że był już na ulicy na pasie ruchu czterema kołami i jechał do przodu natomiast samochód marki O. (...) uderzył w tył jego samochodu. Ta część wyjaśnień jest bowiem nielogiczna i sprzeczna z zeznaniami S. R. (1), M. G. oraz S. G. (1), protokołami z oględzin w którym opisano uszkodzenia jego samochodu, szkicem miejsca zdarzenia drogowego, dokumentacją fotograficzną miejsca zdarzenia.

Pokrzywdzona S. R. (1) zeznała, iż w dniu 22.09.2017 roku jechała ulica (...) w L.. W pewnym momencie na jej pas ruchu gwałtownie wyjechał samochód m-ki A., który wycofał z bramy posesji. Wskazał, że obwiniony swoim samochodem wyjechał tak szybko, że nie zdążyła wykonać manewru obronnego aby uniknąć kolizji. Obwiniony po zdarzeniu chciał się dogadać jednak po przyjeździe na miejsce jego ojca, nie przyznał się do spowodowania kolizji i wezwał policję. Świadek zeznała, że w trakcie zdarzenia mogła jechać maksymalnie 20-25 km/h, ponieważ ruszyła spod kościoła a to było jakieś 50 -100 metrów od miejsca zdarzenia. W wyniku kolizji uszkodzony został prawy przedni reflektor, błotnik i zderzak. Sąd dał wiarę zeznaniom pokrzywdzonej, gdyż są logiczne i rzeczowe oraz znajdują potwierdzenie w

zeznaniach M. G. (k. 64-65) oraz protokołach z oględzin rzeczy, szkicu miejsca zdarzenia drogowego, dokumentacji fotograficznej,

Świadek S. G. (1) zeznał, iż po przybyciu na miejsce zdarzenia na miejscu zastał obwinionego, pokrzywdzoną i ojca obwinionego ale nie był on naocznym świadkiem zdarzenia. Podał, że A. P. T. miało uszkodzony tylny hak oraz zderzak. Pojazd pokrzywdzonej O. (...) miał uszkodzony przedni zderzak z prawej strony, zbity prawy reflektor i prawy błotnik. W jego ocenie samochód A. cofał wjeżdżając na ulicę, dlatego uderzenie do jakiego doszło w wyniku kolizji wygięło hak. Świadek podał, że na jezdni zauważył też ślady hamowania samochodu pokrzywdzonej, która podjęła manewr obronny, skręciła w lewo i hamowała. Sąd dał wiarę zeznaniom tego świadka gdyż są logiczne i rzeczowe oraz znajdują potwierdzenie w zeznaniach M. G. (k. 64-65) oraz protokołach z oględzin rzeczy, szkicu miejsca zdarzenia drogowego, dokumentacji fotograficznej. Nadmienić trzeba że świadek jest funkcjonariuszem policji, nie jest związany z żadną ze stron zatem jego zeznania uznać należy za rzeczowe i obiektywne.

Świadek M. G. zeznał, iż jako funkcjonariusz (...) L. przybył na miejsce kolizji do jakiej doszło w miejscowości L. przy ul. (...). Podał, że wykonywał oględziny pojazdu obwinionego marki A.. Potwierdził iż A. miało wgięty hak holowniczy w lewą stronę oraz otarcie powłoki lakierniczej lewej tylnej części zderzaka. O. miał uszkodzony prawy przedni błotnik i lampę. Według świadka uszkodzona twierdziła że obwiniony chciał się z nią dogadać jednak po przyjeździe ojca zmieniło się jego nastawienie i stwierdził że nie jest sprawcą. Sąd dał wiarę zeznaniom tego świadka gdyż są logiczne i rzeczowe oraz znajdują potwierdzenie w zeznaniach S. G. (1), S. R. (1) oraz protokołach z oględzin rzeczy, szkicu miejsca zdarzenia drogowego, dokumentacji fotograficznej. Nadmienić trzeba że świadek jest funkcjonariuszem policji i nie był w żaden sposób zainteresowany rozstrzygnięciem sprawy.

Świadek R. T. ojciec obwinionego przyznał, że nie był naocznym świadkiem zdarzenia, którego przebieg zna tylko z relacji syna. Po przyjeździe na miejsce zdarzenia po uprzednim telefonie od syna wezwał na miejsce policję. Świadek podał, że pojazd A. miał uszkodzoną tylną część karoserii oraz hak holowniczy. Hak był przegięty w lewą stronę natomiast zderzak był obdarty i pęknięty. Samochód O. (...) miał uszkodzoną przednią lampę i zderzak. Świadek zeznał, że obwiniony powiedział mu, że do kolizji doszło gdy wycofał i zamierzał jechać już do przodu gdy został uderzony przez pokrzywdzoną, która jechała na wprost. Według świadka gdyby pokrzywdzona jechała z dozwoloną prędkością syn cofając powinien widzieć najeżdżający pojazd. Sąd dał wiarę zeznaniom tego świadka w zakresie opisu uszkodzeń obu pojazdów oraz odnośnie przebiegu zdarzenia albowiem w tym zakresie przedstawił relację swojego syna P. T..

Sąd obdarzył wiarą dowody z dokumentów, gdyż zostały sporządzone przez powołane do tego organy, a żadna ze stron nie zaprzeczyła ich prawdziwości i autentyczności.

Sąd zważył, co następuje:

Mając powyższe na uwadze Sąd uznał obwinionego za winnego popełnienia zarzucanego mu wykroczenia z art. 86§1kw, którego dyspozycja stwierdza, że popełnia wykroczenie kto, nie zachowując należytej ostrożności, powoduje zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym. Dyspozycja artykułu 17 Ustawy z dnia 20.06.1997 roku prawo o ruchu drogowym stwierdza, że włączanie się do ruchu następuje przy rozpoczynaniu jazdy po postoju lub zatrzymaniu się niewynikającym z warunków lub przepisów ruchu drogowego oraz przy wjeżdżaniu, na drogę z pola lub na drogę twardą z drogi gruntowej, na jezdnię z pobocza, z chodnika lub z pasa ruchu dla pojazdów powolnych. Kierujący pojazdem, włączając się do ruchu, jest obowiązany zachować szczególną ostrożność oraz ustąpić pierwszeństwa innemu pojazdowi lub uczestnikowi ruchu. Obwiniony popełnił zarzucane mu wykroczenie, albowiem nagle bez należytej sygnalizacji wycofał z posesji a następnie starał się włączyć się do ruchu .Udział w ruchu drogowym wymaga przestrzegania jego zasad, zachowania rozwagi i ostrożności, by uniknąć wszelkich zagrożeń bezpieczeństwa tym ruchem. Obwiniony prowadząc samochód marki A. próbował włączyć się do ruchu (por. szkic z k. 3). Podczas tej czynności obwiniony naruszył jeden z warunków bezpiecznego korzystania z drogi publicznej przez spowodowanie zagrożenia bezpieczeństwa w ruchu drogowym, co wynika z treści art. 3 ust. 1 ustawy Prawo o ruchu drogowym.

Obwiniony powinien upewnić się, że może ten manewr wykonać bezpiecznie a w razie konieczności w przypadku braku widoczności do pomocy podczas wyjazdu poprosić osobę trzecią.

P. T. powinien korzystać z drogi publicznej ostrożnie i bezpiecznie, bacząc by nie zagrozić bezpieczeństwu innych uczestników ruchu drogowego. W szczególności do jego obowiązków należało upewnienie się czy mógł bezpiecznie wyjechać z posesji i nie stworzyć przez to sytuacji zagrażającej bezpieczeństwu w ruchu. Skutkiem nie zachowania przez obwinionego wymaganej ostrożności było to, że samochód obwinionego marki A. uderzył w samochód marki O. (...) powodując uszkodzenie obu pojazdów. Obwiniony zdawał sobie sprawę, że jego manewr powoduje zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu, jednak wykazał się lekceważeniem obowiązujących przepisów ruchu drogowego tj. art. 17 prawo o ruchu drogowym nakazującym zachować szczególną ostrożność przed włączaniem się do ruchu. Zachowanie szczególnej ostrożności jest wymagane w sytuacjach, które stwarzają lub mogą wywoływać większe niż przeciętne niebezpieczeństwo w ruchu (Z. Drexler, Prawo o ruchu drogowym..., s. 30). Jest ona wymagana w następujących sytuacjach: włączania się do ruchu, zmiany kierunku jazdy (art. 22 ust. 1) oraz zmiany zajmowanego pasa ruchu (art. 22 ust. 1); oraz zbliżania się do skrzyżowania lub przecinania się kierunków ruchu poza skrzyżowaniem (art. 25 ust. 1 i 3). Kierujący pojazdem, zamierzający włączyć się do ruchu i zmienić pas, jest - jak już zaznaczono - zobowiązany zawniczasu i wyraźnie sygnalizować tę zmianę. Sygnalizacja następuje przez włączenie odpowiedniego kierunkowskazu O. miała obowiązek ustąpienia pierwszeństwa swoim pojazdem włączającym się do ruchu pojazdowi znajdującemu się w ruchu T. G.. Artykuł 3 ust. 1 ustawy Prawo o ruchu drogowym, który stanowi, że "uczestnik ruchu i inna osoba znajdująca się na drodze są obowiązani zachować ostrożność albo gdy ustawa tego wymaga - szczególną ostrożność, unikać wszelkiego działania, które mogłoby spowodować zagrożenie bezpieczeństwa lub porządku ruchu drogowego, ruch ten utrudnić albo w związku z ruchem zakłócić spokój lub porządek publiczny oraz narazić kogokolwiek na szkodę."

Czyn obwinionego należy zakwalifikować jako wykroczenie z art. 86 §1 k.w., gdyż polegał na tym, że naruszył obowiązujące zasady bezpieczeństwa ruchu drogowego i spowodował zagrożenie bezpieczeństwa w tym ruchu.

Stopień społecznej szkodliwości czynu nie był mały, gdyż obwiniony naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym, stworzył przez to realne zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym. Stopień winy obwinionego również nie był mały, gdyż następstwem naruszenia zasad bezpieczeństwa w ruchu drogowym, było spowodowanie uszkodzenia samochodu marki O. (...) należącego do S. R. (1).

Kara powinna przekonać obwinionego i ogół społeczeństwa, że popełnienie wykroczeń nie jest opłacalne i zamiast spodziewanych korzyści przynosi dolegliwości. Celem kary jest również kształtowanie w społeczeństwie szacunku dla norm prawnych oraz wykazywanie, że reguły bezpiecznego użytkowania dróg publicznych obowiązują wszystkich i należy w taki sposób korzystać z dróg publicznych by uniknąć możliwych i przewidywalnych zagrożeń bezpieczeństwa, a tym samym zapobiegać wypadkom i kolizjom na drogach. Obwiniony naruszył zasady bezpieczeństwa w komunikacji lądowej, spowodował przez to uszkodzenie samochodu marki O. (...) należącego do S. R. (2). Kara powinna przekonać obwinionego, że należy unikać podobnych zdarzeń w przyszłości.

Biorąc pod uwagę powyżej wymienione przesłanki wymiaru kary Sąd uznał, że karą adekwatną do stopnia winy i społecznej szkodliwości czynu oraz zdolną spełnić swe cele prewencji indywidualnej i generalnej powinna być kara 300 złotych grzywny. Kara ta powinna przekonać obwinionego, że udział w ruchu drogowym wymaga rozsądku i przestrzegania bezpieczeństwa w ruchu drogowym.

Obwiniony ma stałe dochody. Powinien zatem zwrócić poniesione na rozprawie koszty, które nie powinny być przerzucone na ogół społeczeństwa, wobec czego Sąd zasądził je od niego.